Quaresma - Diumenge de Rams

Per SantiTH el dl., 22/03/2021 - 10:30

Is 50,4-7
Fl 2,6-11
Mc 11,1-10; 14,1-15,47

La litúrgia del dia de Rams exigeix un esforç notable, tant de part de les famílies com de part dels oficians. No és fàcil passar de l'exultació de rebre Jesús entrant a Jerusalem -la seva ciutat- a la llarga consideració del relat de la Passió que, enguany, correspon a l'evangeli de Marc.

De fet, les famílies amb fills petits se solien rendir i retirar-se cap a casa després de la solemne benedicció dels rams.

Les restriccions de la pandèmia deslluiran segurament també aquest any l'alegria i la vistositat de tanta mainada duent les seves palmes i palmons, i els grans, portant els rams de llorer o d'olivera corresponents. Tot plegat amb joiosos cants de lloança "al qui ve en nom del Senyor". Hosanna al fill de David.

Convé retenir aquest esclat de festa com a melodia de fons de tota la setmana. Per Pasqua els pelegrins arribaven fins als 250.000. Cada família havia de sacrificar i compartir un anyell d'un any sense màcula. Si hi sumem els estadants veurem circular pels carrers milers de xais i, com sempre, estols de quitxalla jugant i cantant a tothora.

Enmig d'aqueta explosió religiosa, social i afectiva fem el seguiment de les hores amargues del comiat, condemna i execució de Jesús.

El vespre del dijous, anticipant un dia el sopar pasqual, es dona totalment als deixebles, rentant-los els peus i apeixant-los amb el seu propi cos i la seva pròpia sang.

Aquella nit gairebé lluïa lluna plena. Jerusalem està a més de 700 metres d'altitud... La nit era tan clara com el dia... baixen del Cenacle a l'Hort de les Oliveres i, d'arreu, se senten crits i cantúries.

En la meditació de la Passió d'enguany suggeriria deturar-nos en la pregària de l'Hort de Getsemaní. Com mai hem viscut l'horror de la mort. La covid-19 s'ha endut familiars i amics, amb sofriments espantosos i solituds inimaginables. Entrem en els sentiments de Jesús, sentim la gravetat de les seves paraules: la meva ànima està contorbada fins a la mort, sento esglai i angoixa, tinc una tristesa mortal.

Si intentem fer costat a Jesús experimentarem que és ell que ha vingut en busca nostre, al barranc, com a l'ovella perduda. I ell ens posa als llavis i al cor la pregària absolutament confiada que ha de ser: "Abbà"! Però demana que passi de llarg aquell calze mortal. De temps enrere el preveia. També el preveia en els seus deixebles Jaume i Joan que havien apostat que podrien beure el calze de Jesús.

Ara, de tota manera, Jesús prefereix que es faci abans la voluntat del Pare que no pas la seva: que es reveli definitivament l'amor diví fins a l'extrem.

En aquelles tres hores de pregària els apòstols, de ben poc combregats, dormien! L'esperit està decidit a tot, els diu exquisidament Jesús, però l'home és feble".

Que puguem viure santament la Setmana Santa.

ETIQUETES
DOLOR ANGOIXA PREGÀRIA